

Očetov korobač in materina kuhalnica.

(Konec.)

Predno se je Janez dobro zavedel, že zagleda veselo Žefo, ki teče z jabolki proti hiši. Brž hiti proti hlevu, sunivši spotoma Žefi v klobuk, da so jabolka zletela po dvorišču.

»Aha, Janez, zdaj pa že vem«, govori Žefa zategneno in nagajivo ter mirno pobira raztresena jabolka.

»To te bodo mati, le počaki«, še kliče za njim.

V tem se prikaže mati na pragu.

»Oh, mati, pogledjte, kaj sem dobila v svisljih! Pa še jih je dosti.«

»V svisljih?« začudi se mati. »In kdo jih je spravil tjakaj? Vendar ne Jožko?«

»O ne, mati, Janez menda. Le pogledjte ga, kako teče tam po vozarah.«

»Aha, je že dobro. Pojdi in prinesi vsa jabolka iz svisel, Žefa«, reče mati in dá klobuk Jožku, še vedno jokajočemu.

S tem je bila Jožkova reč pri kraju. Ne pa Janezova.

Še trikrat je Žefa prinesla jabolka iz svisel, da jih je bilo skoro cel mernik.

Same žalosti sede mati na klop in joka: »Oh, da sem kaj takega dočakala! Moj sin — pa tat! Kdo bi pokrtil to sramoto? Oh, Janez Janez!«

In vsi otroci so jokali z materjo. Počakali so očeta, da mu povedó Janezovo pregreho.

* * *

Zvečer pride oče domov. Dolgo časa za njim pride Janez, a ne v hišo, ampak v hlev, kjer je ravno teta Mica molzla kravo. Že je mislila naštevati Janezu njegove pregrehe, toda hitro se spomni nečesa drugega. Urno stopi k dverém ter jih zaklene. Ujela je tička. Razbijal je ujeti tatek po dverih in klical teti: »Odpri!« toda Mica je stala trdno pri ključavnici in klicala v hišo:

»Oče, pojdite, ga že imamo!«

Oče pride na dvorišče. Pri hlevnih dverih je videl iz konoplje spleten korobač, s katerim so živinico po-

ganjali. Tudi Janez je sukal dostikrat na paši ta korobač. Tega si pač ni mislil, da ga je spletel tudi za-se. Oče ne govori ničesar, sname korobač, odklene dveri, stopi v hlev in zapre za seboj.

»Mica, zakleni duri!« zakliče od znotraj in nato je začel peti korobač. Janez je letal gori in doli po precēj prostornem hlevu, zaletel se iz jednega kota v drugega, zatekel se za kravico — toda roka očetova ni zgrešila njegovih bosopetih nog, še manj njegovega hrbtišča. Korobač je pokal in se ovíjal Janezovih meč, da je deček vsakokrat zastokal in zakričal.

»Ali veš, zakaj sem te?« popraša oče sina.

»Ve-e-em«, odgovarja ihteci se Janez.

»Oh, boli, boli!« kriči dalje in se praska po viš-njevih mečih.

»Zapomni si dobro, kdaj sem te s korobačem. Zapomni pa tudi, zakaj sem te! Sramoto mi delaš pred svetom. Ali ne veš, da pride naposled na vislice, kdor iz mladega krade? Kako se glasi sedma božja zapoved?«

»Ne kradi!« milo odgovarja spokorjeni Janez.

»Kaj pa mora storiti, ako že kdo kaj ukrade?«

»Povrniti mora.«

»Torej le glej, da jutri poneseš jabolka tistemu gospodarju, kateremu si jih ukradel. Mica, odpri duri temu hudobnežu!«

Duri se odpró, Janez hitro stopi iz hleva in Mica je skrbela, da mu je spotoma zaušnico priložila. Ko stopi Janez v hišo, gre naravnost v kuhinjo in začne se do-brikati materi, rekoč:

»Ali hočem kaj drv prinesti?«

»Poberi se mi izpred očíj, ki delaš tako sramoto hiši!«

Ni še mati do konca izpregovorila teh besedij, že je priletela dolga kuhalnica, s katero je žgance mešala, na Janezova pleča. Janez zbeži iz kuhinje, mati za njim in, ko je sin preskočil hišni prag, tedaj je zadnjikrat pala materina strahovalka na njegov hrbet.

Stekel je po stopnicah v svisli in tam se je zaril v slamo — brez večerje.

Prvikrat je prenočeval zunaj hiše. Toda spal ni dosti. Vest ga je pekla, meča so ga skelela, po hrbtu ga je srbelo, strah ga je bilo.

Zjutraj zgodaj pa je že šel oprtan z jabolki proti Mlekuževi ogradi in tamkaj za ogrado stresel ukradeno blago.

* * *

Od tistega časa je že precej vode steklo. Janezek je že cel Janez. Hodil je dosti po svetu in naučil se je mnogo. Bil je v priložnostih vsake vrste, nakopičil bi si bil dostikrat lahko tujega blaga, da bi bil postal bogatec v enem dnevu. Vendar se Janez ni dotaknil nikdar najmanjše reči, ki ni bila njegova in rajše je stradal, kakor da bi kaj ukral. Vedno se je spominjal tistega dné, ko je moral jabolka vračati in v svislih spat, in še vedno rad pripoveduje, kako koristen je bil zanj očetov korobač pa materina kuhalnica. Ce hočete, pa ga poprašajte.

P. Bohinjec.



Pred' šotorom.

Ah, ta svilna rutica!
Ah, ta križec zlati!
Ah, ti drobni biseri!
Ah, kupite mati!«

»Ah, te zvonke orglice!
Ah, ta mož, ki joče!
Ah, in ta medeni konj!
Ah, kupite oče!««

To se v métežu tiščé
Deca pred šotorom!
To vrší in to šumi
Tu med mladim zbórom!

To oči se vpirajo
Željno na očeta;
In v pogledu njega se
Sreča jim obeta.

Vsak dobil je, vsak dobil,
Kar je koli prósil.
»Žepi vsi so polni že,
Uh, kako bom nòsil!«

Od strani le tožen, nem,
Revni Stanko gleda;
Solznate so mu oči,
Lica so mu bleđa.

Kakor drugim Bog mu je
Dal srcé in želje,
A odrêčena mu je
Sreča in veselje.

Stáriše zagrehli so
Mu v globoko jamo,
In ostalo dete je
V širnem svetu — samo.



Smiljan Smiljanič.